161. številka. Ljubljana, v torek 17. julija. XVI. leto, 1883.

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejeman za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 12 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba".

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Potovanje cesarjevo.

Gorenjska stran odlikovala se je včeraj na slikovit način. Po vsej Avstriji sme se iskati dežele, kjer bi vse prebivalstvo tako tekmovalo, pokazati svoja čutila svojemu vladarju, svojemu očetu. Naprej od mestne meje stali so na obeh straneh mlaji z zastavami in pri vsakem cestnem kantonu stal je kmetski fant s cesarsko ali narodno zastavo v roci. In tako bilo je tudi skozi Črnuče, do onkraj Dobrave, tedaj 4 kilometre na dolgo dvojni drevored mlajev in ljudij. Prvi velikanski sprejem bil je „Pri ruskem carji". Tu so bile v špalir postavljene s svojimi zastavami Čitalnica Šišenska, Šent Vidska, Bizoviška, požarna bramba iz Šmarija pod Ljubljano, katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Šent Vidu nad Ljubljano, šolska mladež iz vseh bližnjih vasij, vsak otrok z zastavico v roki. Pod košato lipo pa so stali gg. župani Ljubljanske okolice, duhovščina s cerkvenimi prapori, kmetska dekleta v narodnej noši in par tisoči občinstva.

V jutranjej sapi vihrale so zastave in brezštevilne zastavice, ko se pripelje cesar s Svojim spremstvom. Šišenski zbor zapoje cesarsko pesen, cesar stopi z voza in vrli župan g. Ig. Cunder nagovori Ga rekoč:

„Ker obhajamo 600letnico, odkar je kranjska dežela v zvezi s slavno Habsburško rodovino, prosim v imenu tukaj zbranih županov okolice Ljubljanske, naj Vaše Veličanstvo vsprejme zagotovilo udanosti tukajšnjega prebivalstva. Kakor so bili naši predniki skozi več sto let, tako smo in ostanemo nemo tudi mi vedno udani. Bog ohrani Vaše Veličanstvo in vso presvitlo cesarsko hišo!"

Mej tisočernimi živio-klici zahvali se cesar, naglaševaje, da je preverjen o udanosti Slovencev.

Potem pozdravi cesarja v imenu deklet in Ježice zala gospica Marija Cundrova, krasno v narodnej obleki opravljena, tako:

„Dovolite blagohotno, da Vas v imenu deklet iz Ježice kot našega največega dobrotnika in nad vse preljubljenega očeta iz dna srca pozdravljam, da Vam izrečem najiskrenejšo našo zahvalo za brezšte vilne dobrote katere pod milim Vašim žezlom uživamo, in da Vas zagotovljam naše brezkončne udanosti in ljubezni; — naj blagovoli Vaše Veličanstvo kot malo znamenje naše ljubezni sprejeti te cvetlice.

Bog živi, Bog ohrani našega presvitlega cesarja in nad vse ljubljenega gospodarja in očeta."

Cesar vzprejel je šopek ter zahvaljevaje se vpraša gospico: Je-li od tu? Iu ko mu odgovori, da je županova hči, pravi cesar: „Das ist schön, ich danke Ihnen."

V imenu duhovščine nagovoril je cesarja g. dekan Urbas v nemškem a izvrstnem govoru s krepkim sonornim glasom. Cesar je potem prijazno ogovoril g. dekana Urbasa in druge člane duhovščine, učitelje Paplerja, Podkrajšeka, Borštnika in Levstika in g. Vinka Ogorevca, načelnika požarne brambe Šmarijske, katerej se je posebno zahvalil, da se je tako daleč potrudila se poslovit. Vidno je bilo, da je cesarja sprejem na Ježici globoko ganil. Ko se je odpeljal, spremljali so Ga še dolgotrajni živioklici. Ob sebi se razumeva, da so vse hiše v Ježici razobesile narodne zastave, isto tako tudi Črnuče, kjer je bil lep slavolok in vse prebivalstvo od blizu in daleč ob cesti razvrščeno. Vsaka hišica in kočica imela je kaj lišpa, in še celo na gosp. Majdiča velikih tovornih vozeh, mimo katerih smo se peljali, vihrala je po jedna trobojnica.

Jako lep in okusno okrašen je bil Mengeš. Vsaka hiša imela je po več zastav, vence, zelenje; prostor pred „Cesarsko lipo" pa je bil tako izvirno prirejen, slavolok v gotiškem slogu s tako dobrim okusom izpeljan, da se kaj jednacega malokdaj vidi. Na slovenski nagovor g. župana Levca odgovoril je cesar prav preprijazno, zahvalil se za sprejem, pohvalil prelepo dekoracijo in govoril z vsemi Mengiškimi odborniki. O dekoraciji Mengša povemo še samo to, da je imel slavolok tri uhode in dve etaži, vse sestavljeno iz z zelenjem ovitih stebričev. Vsa stavba bila je lahna, zračna, a prav dobrega arhitektoničnega utisa. Mojster pa, ki je vse to napravil, je — čevljar. Slava mu!

Polni preprijetnih utisov prišli smo v Kamnik, kjer smo se kar začudili, videč, kaj se je vse storilo. Ne le, da je vsaka posamična hiša bila v slavnostnej obleki, polna vencev, transparentov, napisov, cesarskih podob, velikih narodnih in cesarskih zastav, ki so vihrale deloma do tal, bil je od krasnega solidnega slavoloka pri Krištofu skozi vse mesto in ulice postavljen gost smerekov drevored, smereke pa mej seboj zvezane zopet z zelenimi girlandami in olepšane z venci, tako, da je bilo videti dve vrsti dekoracij, ki so dale vsemu nekak poseben celoten značaj, jednoten slog, kakor v nobenem drugem mestu. Sredi „Klanca" se je dvigal visok slavolok z ogromno krono na vrhu in lepo rudečo draperijo, da se je videlo, da ko bi cesar postal pod slavolokom in bi se Mu krona spustila na glavo, bi rudeča draperija nadomestovala cesarski plašč. Tretji slavolok stal je na „Grabnu".

Posebno lep je bil prizor na velikem trgu, kjer stoji elegantna nova šola in se je sploh v zadnji čas toliko storilo za olepšavo, za dober in gladek tlak itd., da smemo Kamnik prištevati najlepšim mestom na Slovenskem. Sprejem bil je veličasten, na vseh obrazih veselje in ponos, ker je cesar izrazil Svojo Najvišjo zadovoljnost ter z vidnim dopadajenjem zrl na mesto, ki se je kazalo v tako divnej vnanjosti. Druge podrobnosti opisane so že v včerajšnjem telegramu.

Iz Kamnika peljal se je Najvišji gost mimo Križa, kjer sta stali ob cesti dve zeleni piramidi z grbi in zastavami, v Moste, ki so bile tudi dostojno pripravljene.

Na cesti je bil postavljen slavolok, ves v zelenem oblačili; vrh njega je kreljuti svoji razprostiral orel avstrijski, nalik kateremu je ljudstvo dvigalo srca svoja kvišku v ljubezni in udanosti. Okrog in okrog so pa stali mlaji, lepo ovenčani s cesarskimi in slovenskimi prapori. I raz hiš so vihrala bandera. Ob 11. uri 5 minut je pridrdral voz, na kojem se je pripeljal naš car. Dečki in deklice iz Komende in Vodic so stali v špalirji, v rokah držeči lipove vejice; takoj pri slavoloku so pa stali gg. župani in čest. duhovščina (Vodiška gospoda: župnik in kaplan; isto tako Komenska in beneficijat Komenski) v koretljih; zraven pa Komenčani in Vodičani mej dvema banderoma, pozdravljajoči iz polnega srca cesarja, ki je na smeh se držeč stopil iz voza in blagovoljno čul pozdrav vrlega župana g. A. Svetlina z Mlake; na slovensk njegov pozdrav odgovoril je prijazno in očetovski ga je povprašal za vse razmere v njegovej županiji. Tudi k vsakemu drugemu županu in svetovalcu se je preblagovoljno obrnil in pozvedoval o vsem. Isto tako je z vsakim gospodom duhovnom izpregovoril prijazno nekaj besedij. Okolo ust pa mu je igral blag in mil smehljaj in zdelo se je, da so se Mu močno dopadale krepke postave naših mož v narodnej obleki. Vihrásti, gromoviti „živio" zaorili so, ko je zasél zopet kočijo. Ljudstvo je pa zrlo za Njim še dolgo. Vso olepšavo uredil je g. Mejač, župan iz Kapljevasi, kateremu bodi izrečena zahvala.

Dalje ob potu čakalo je ljudstvo pod slavoloki v Naševčah, Lahovčah (od tod so bila drevesca ob vsej cesti do Brnikov), na Brnikih, v Cerkljah, Šenčurji, pri posamičnih znamenjih na polji itd., kar vsega niti naštevati ne moremo.

Onkraj Šenčurja začel je silovit dež in nastala je tako močna ledena sapa, da se je drevje pripogibalo in je vsacega zeblo. Ko je pozneje se razvedrilo, videli smo gorenjske hribe, do srede doli s snegom pokrite, in celo Blegaš imel je sneženo kapo. Kljubu nevihti vozil se je cesar v odprtej kočiji v Kranj, kjer smo prav iz srca obžalovali, da je vreme tako neugodno; kajti gorenjska prvostolnica postavila se je na noge tako, da je bila krasota. Dež in veter je sicer veliko pokvaril, a vender je bilo vse mesto prelepo. Vsaka hiša je obnovljena, vsaka mnogovrstno in bogato ozaljšana in težko je odločiti se, kje je bilo lepše, v Kamniku ali v Kranji, zlasti če se pomisli, da je bilo v Kamniku lepo, v Kranji pa grdo vreme. Sprejem cesarja bil je velikansk, dasi so vsi dostojanstveniki bili do kože mokri in je pih vetra majal veliki in jako lepi, s sodelovanjem g. profesorja Franketa zvršeni slavolok z napisom:

„Pozdravlja Te vladar
Zvesti stari Kranj."

Po pozdravu peljal se je cesar v odprtej kočiji v mesto skozi goste trume ljudij, ki so Ga navzlic neprestanemu dežju obsipali z navdušenimi živioklici. Prvotni red sprejema predrugačil se je v toliko, da Kranjske gospé in gospice in belo oblečene deklice neso stale pri slavoloku v Kokrskem predmestji, ampak v stolnej cerkvi, kjer so cesarju podarile šopek.

Ko se je cesar vračal iz mesta na kolodvor, bile so mej vojašnico in Majdičevim mlinom vse korporacije in deputacije postavljene v istem redu, kakor prej pri slavoloku, ter Mu za odhod z navdušenimi živioklici izrazili svojo radost, da je tudi starodavni a vedno lepši Kranj bil deležen Najvišjega obiska.

Ne trebalo bi skoro omenjati, da je ob vsem potu bila vsaj polovica trobojnic; a da se zavrnejo laži nekaterih listov, naj povemo še to, da sta se Kamnik in Kranj pokazala tudi glede trobojnic kot pravi narodni, lepi in zavedni mesti. Nihče se menda

več ne bode zaganjal v naše deželne in ob jednem narodne barve in modro žolte zastave poskrile se bodo tako, kakor so potonili v Ljubljani hoch-klici, katerim na Notranjskem in Gorenjskem ni bilo ni duha ne stuha. (Znamo, da to poročilo ni dovršeno, zato nam bode drago, ako se nam od tu in tam nakloné podrobneji popisi. Uredn.)

Cesar na Bledu.

Zadnji dan je hotela Kranjska pokazati svojemu cesarskemu gostu najlepši biser svoj — prekrasni Bled. Žal! da je bilo vreme neugodno. Baš opoludne, ko so odhajali vlaki iz Ljubljane, začelo je neusmiljeno deževati. Vender so se bili trije vlaki napolnili ter so pripeljali v Lesce do 2000 Ljubljančanov in tujcev. Tudi iz Trebiža je prišel poseben vlak. In ker je vsa Gorenjska iz Doline in Bohinja prihitela na Bled, zbralo se je tu ogromno ljudstva, gotovo nad 6000. Vsa Savska dolina od Kranja do Bleda bila je v svečanej opravi. Okolu Podnarta so bili vsi vrhovi polni zastav, z vsake gore so doneli možnarji ter iz tisoč grl daleč razlegajoči se živio-klici.

Nikdar ne pozabim lepega prizora, ko se je dvorni vlak s cesarjem počasi vozil po Savskej dolini mej Kranjem in Radovljico: dež je s curkom lil, a po gorskih vrhovih je bilo zbranega na stotine naroda iz bližnjih vasij in frenetični „živio!“ je prevpil silni vihar, ki je baš tedaj divjal in prevpil silni grom streljanja, ki je odmeval z vsakega holma.

Vkljub velikemu dežju se je peljal cesar v odprtem vozu iz Lesec v Begunje in od tod na Bled. Vsa cesta od Lesec do Bleda bila je natlačena z vozovi in peš korakajočimi ljudmi, ki so gazili silno blato, kajti nebo je ostalo neusmiljeno ter je izlivalo obilico dežja na nas. Blato je bilo toliko hujše, ker so zadnje tedne vso cesto mej Lescami in mej Bledom preložili in na novo posuli.

V Zagoricah je bil narejen jako lep slavolok. G. mestni inženir Wagner naj bi se bil prišel tu sem učit, kako se taki slavoloki delajo lepo in dober kup. Mej slavolokom in okolu njega so stale skupine lovcev, kmetov in rudokopov. Od slavoloka do Mallnerja so delali špalir šolarji in šolarice iz Grada in Gorjan s svojimi učitelji, vsi v prazničnj obleki in posebno lepo je bilo videti, ko je vsaka deklica imela na prsih pripet krasen mal šopek nageljna, rožmarina in roženkravta, v rokah pa cvetočo lipovo vejico. Fantiči so imeli ravno tak šopek na klobuku in lipovo vejico v roci. Dalje doli so bili postavljeni v špalir krepki gorenjski korenjaki s svojimi junaškimi obrazi, vsi v lepi narodni noši, bralno društvo iz Gorjan, vrli župan Žumer vsem na čelu; od tod dalje do Mallnerja pa do 100 gorenjskih prekrasnih deklet, vse v pečah. Odkrito Vam pripovedujem, da to je bil najlepši drevored, po katerem sem se kedaj v svojem življenji sprehajal. Ta vitka rast, te lepe polne prsi, te žive oči in ta prekrasna noša: to je moralo vsakega očarati. Ves Bled je bil lepo okrašen z zelenjem, zastavami, lampijoni itd.

V dežji se pripelje cesar ob 5. uri. Pri slavoloku Ga pozdravi župan Wester in slavnostni odbor. Silni živio-klici se orijo do starega, v silne megle zavitega Triglava ter se ponavljajo in nadaljujejo ves čas od 5. do 8. ure zvečer. Kakor skalovita gora postavili so se naši krepki Gorenjci pred Mallnerjev hôtel ter cele tri ure neprenehoma pozdravljali svojega cesarja, ki se je večkrat prišel zahvaljevat k oknu.

Mej tem se je nebo razvedrilo in začeli so pripravljati razsvetljavo jezera. Ob 8. uri pride cesar, navdušeno pozdravljen, iz hôtela na jezero ter se s svojim spremstvom usede v dve ladiji. V prvej so se vozili pevci, ki so Mu zapeli nekoliko slovenskih pesnij. Cesar se je peljal, ves čas od vseh bregov z živio-klici pozdravljen, na otok, v cerkev sv. M. Device, kjer je bilo zbrano vse polno odlične gospode; in cesar je tukaj s Svojim ogovorom odličil ubozega, nad 80 letnega crkovnika in njegovo ženico.

Ko se vrne cesar iz cerkve, zasveti se vse jezero in vsa okolica v jednej luči. Ves sivi stari grad je bil v ognji in dve prekrasni solnci sta s svojimi žarki z grada razsvetljevali vso okolico. Vse vile, vse hiše od Petrana do grada so bile velikansko razsvetljene z lampijoni in bengaličnimi ognji.

In ko se cesar spet usede v čoln ter ukaže veslati proti Petranu, obda Ga vse polno razsvetljenih čolnov in plav z vojaško muziko, in ta prekrasna eskadra se pomika mej živio-klici, donečimi z obeh bregov, nazaj proti Mallnerju. Po vseh vrhuncih okoli jezera so goreli velikanski kresovi in možnarji so se razlegali z vseh holmcev, rakete in ognjemeti so švigali v zrak na obeh bregovih in po jezeru se je vozilo na tisoči lučic na malih plavih. Posebno lepo je bilo videti, na gori ravno Mallnerju nasproti trideset kresov, ki so narejali velikanski črki **F. J.** To je bil pogled, katerega nihče ne pozabi, kdor ga je videl. Ia v ta ognjeni blesk je gledal stari Stol s svojim belim snegom. Kajti popoludne je sneg zapadel vse višje goré okolu Bleda precej globoko doli, da je bilo precej mraz. Zato tudi ni gorel velikanski kres na Stolu in na Triglavu, ker ljudje neso mogli do njega, da bi ga bili užgali. Samo na blizu 7000' visokej Debelej Peči se je svetil kres ves večer.

Ta krasota je ves večer očarovala narod, da se ni mogel raziti, dasi so nekateri po 3, 4, celo po 5 ur daleč prišli na Bled. Slišal sem starega Bohinjca, ki je dejal: „Cesar mora biti vesel, ko vidi, kako ga imamo radi!“ Spet drugi je rekel sosedu: „Ti premalo vpiješ „živio“, bolj pritegni, da naju bo slišal!“ Kdor pozna našega Gorenjca, vé, koliko je vredna taka beseda. In to je vse narodu izviralo iz srca, nihče mu ni prigovarjal: tako pozdravljaj svojega cesarja! Še le proti jednajstej uri, ko se je cesar podal k počitku, ponehalo je veselo in navdušeno življenje okolu jezera in narod se je začel po malem razgubljati, vesel, da je spodobno počastil svojega preljubljenega vladarja.

Cesar v Idriji.

Čuvši, kako veličastno je bil presvitli naš cesar v belej Ljubljani vzprejet in kako ljubeznivo in dobrovoljno je vzprejemal vsakatere izraze udanosti in zvestobe, čakali smo Idrijčani z veliko nestrpljivostjo, da tudi nas zadene jednaka sreča, jednaka čast, da tudi mi že skoraj pozdravimo v našej tihej dolini svojega preljubega vladarja, svojega najvišjega rudniškega gospoda. Naše mestice obleklo je bilo v to svrho najlepšo praznično obleko; rudniško ravnateljstvo prizadelo si je, vsa cesarska poslopja kolikor mogoče krasno ozaljšati, a tudi privatna poslopja neso zaostala in vsak, tudi najubožniši rudar pokazal je svoje navdušenje in svojo udanost s tem, da je z zastavami ali vsaj z zelenjem okrasil svojo hišo.

V nedeljo 15. t. m. ob polu desetih zjutraj naznanil nam je glas zvonov, da se presvitli cesar bliža Že zunaj mesta, kjer je stal skoraj pri vsakej hiši ob cesti mal slavoloček, pozdravljalo je ljudstvo Nj. Veličanstvo z glasnimi živio-klici. Pri krasnem slavoloku tik gozdarske hiše, kjer so pričakovali Nj. Veličanstvo vsi uradniki, društva itd., izstopi presvitli cesar mej navdušenimi živio-klici navzočnega ljudstva. Nj. Veličanstvu se najprvo predstavijo rudniški, potem gozdnarski uradniki; na to Ga pozdravi Idrijski župan g. Serjun, najprvo v slovenskem potem v nemškem jeziku, zatrjevaje Nj. Veličanstvu zvestobo in udanost mesta Idrije in zahvaljevaje se za osrečevalen Najvišji pohod. Presvitli cesar zahvalil se je nemški, zagotovljaje ga, da bode vedno skrbel za interese Idrijskega mesta. Za tem pristopi ljubka gospica M. Lapajnetova na čelu 24 v kmetsko-narodnej noši opravljenih Idrijskih krasotic, pozdravi presvitlega cesarja in Mu poda krasen šopek. Ko se dalje predstavi društvo „Čitalnica“, vpraša Nj. Veličanstvo predsednika g. Trevna, koliko udov šteje Čitalnica in če ima lastno stanovanje. Vsako osebo, kolikor se jih je tu predstavilo, osrečil je presvitli cesar s Svojim nagovorom, povpraševaje po stanji rudnika, po obrtnem, industrijalnem položaji Idrije. Vprašaje dr. Baaza o zdravstvenih razmerah prebivalstva, dejal je presvitli cesar: „Kaj ne, sprideni zrak jako škodi ljudem?“ Odgovorilo se je, da se je veliko zboljšalo v tem obziru, a ne vem, če so propadli in bledi obrazi rudarjev, ki so stali „v špalirji“, presvitlega cesarja o polnej resnici tega prepričali. Nj. Veličanstvo odpelje se na to proti stolni cerkvi sv. Barbare, kjer se nekoliko časa pomudi. Iz cerkve poda se presvitli cesar v šolo k zbranej šolskej mladini in, ko si je ogledal tudi čipkarsko šolo, odide proti predorom (Schacht) sv. Terezije in sv. Barbare, jako zanimaje se za rudniške stroje, rude in obrise. Od tod se poda Nj. Veličanstvo zopet peš proti gozdnarskej hiši, kjer so v krasnem paviljonu razstavljena različna gozdarska orodja, zemljepisi itd. Slednjič se odpelje v veliko rudniško tovarno in, ko se po kratkem ogledu nekoliko okrepča, ostavi tovarno ter se odpelje proti Postojini, spremljevan od navdušenih živio-klicev.

Tako se je zvršila redka, nenavadna slavnost brez najmanje zapreke in na vsakem obrazu je bilo brati: „Škoda, da nas je ljubljeni vladar tako kmalu zapustil!“ Idrija pokazala je ta dan svojo veliko udanost do presvitlega vladarja, pokazala svoj narodni značaj, kajti ni ga bilo čuti druzega glasu kot navdušeni „živio!“, če tudi je bil neki nižji rudniški uradnik vsem rudarjem ostro zapovedal, da morajo presvitlega cesarja pozdravljati le z „Glück auf!“. Pokazali so vrli Idrijčanje ta dan, da so in hočejo na veke zvesti ostati gaslu, ki pravi: Vse za vero, dom, cesarja. X.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Vlada namerava **avstrijsko trgovino** rešiti monopola Lloydovega. Tako poroča „Pokrok“ ter dostavlja, da se ima to zgoditi z ustanovitvo nove brodarske družbe s parniki, katere sedež naj bi bil v Trstu. S to namero vladino je baje tudi v zvezi potovanje trgovinskega ministra na Angleško.

Mnogo je državnih uradnikov v **Bosni** in **Hercegovini**, kateri imajo le nekaj let ondu ostati, ter se potem smejo povrniti na svoja prejšnja mesta v Cislitvaniji. O teh uradnikih se je dvomilo, jim je li ušteti službeni čas, ki so ga prebili v okupiranih deželah, pri presojevanji petletnih doklad, ako se povrnejo v svoje prejšnje službe. Finančno ministerstvo je baš sedaj odločilo, da se imajo služoena leta v Bosni in Hercegovini pri vsakem slučaji, torej tudi pri presoji petletnih doklad, tako šteti, ko da bi bil uradnik služboval v dednih deželah. Ta principijalno važna določba ministerstva upliva pa tudi nazaj v tem zmislu, da se ima navajati na vsaktero službovanje izza početka okupacije.

Vnanje države.

Pred nedavnim je pisal „Rus“, da bode v kratkem izdana postava, ki bode nemške naseljence v južnej **Rusiji** prisilila, ali se podati v rusko podaništvo, ali pa izseliti se v treh letih. K temu poročilu dostavljajo „Sovrem. Izvst.“: „Ne specijalna naredba, nego občna postava, iz katere bi prva sama ob sebi izvirala, bilo bi po našem mnenji tu na mestu. Naj imajo li inostranci sploh jednake pravice glede pridobitve nepremične lastnine kakor domačini? Pri nas pa se jim je celo podelila cela vrsta predpravic. Preobilnost zemlje in iskanje inostranih kapitalij odprli so pri nas njega dni inozemstvu na stežaj vrata v Rusijo. Zdavna že bi bilo čas storiti konec takim razmeram. Saj ne živimo več v časih Moskovskih carov, kjer se neso samo zdravniki in stavbeniki, nego celo kamnoseki naročevali iz inozemstva in preko morja. Podaništvo podeluje v vsakej drugej deželi samo ob sebi nekatere predpravice pred inostranci. Bismarck se celo nikakor ni obotavljal v nemškem Šlezviku stanujoče Dance prisiliti, vojaško dolžnost opravljati za Prusko. Ako se vse to premisli, se mora razvideti, da je treba revidirati pravice na Ruskem živečih inostrancev ter v posameznih slučajih inostrancem onemogočiti prilastitev nepremičnin, ali pa vsaj zelo otežkočiti. Zakaj se ne bi smelo z nemškimi naseljenci takisto ravnati, kakor se je na Pruskem zgodilo z Danci? Zakaj naj bi ne prisilili se, ustopiti v vrsto naše vojske? Kako bodo to vzprejeli? Se ne bodo-li požurili še pred tekom treh let zapustiti Rusijo?“

Kakor se iz **Bukurešta** poroča Berolinski „Post“, je zadnje čase minister-prvomestnik Bratiano kot vojni minister razposlal vsem rumunskim prefektom tajno okrožnico, v katerej jih opominja sprožiti po vsej Rumuniji ustanovitev strelskih

društev ter jih po moči podpirati, ker da mora biti vsak Rumunec privajen orožju, „da zamore ob času sile bíti se za domovino“. Vojno ministerstvo obvezuje se po možnosti pospeševati razvoj takih društev, ter bode vojno upravništvo posameznim strelskim društvom v to svrho brezplačno oddajalo orožje in strelivo.

Včeraj pričela se je v **francoski** kamori debata o železniškej konvenciji, od katere bode zavisela doba zasedanja. Ako sodimo po velikej večini, katera je pretečeni četrtek pri nastavljenji te debate glasovala za vlado, bode konečni izid za njo gotovo ugoden. — Orleanski „Français“ poroča zelo obširno o sestanku princev Orleanskih z grofom Chambordom. Dvorniki iz obližja Chamborda šli so bili po prince. Zdravnik je bil prepovedal sestanek, a grof Chambord je dejal: „Jaz hočem to!“ Ko je ustopil grof Pariški, vzdigne se grof Chambord v svoji postelji, pokliče ga očetovski k sebi, objame ga in pritiska dlje časa jokajoč na svoje prsi; potem objel je vojvodi Nemourskega in Alençonskega. Govorili so čez četrt ure o vsem, kar jih je zanimalo. Pri slovesu objel je grof Chambord zopet grofa Parižkega ter so se njune roki težko ločili. Iz tega dogodka sklepa „Français“, da so na jednej strani princi Orleanski pripoznali grofa Chamborda za dinastičnega načelnika, na drugej strani pa, da je grof Chambord pripoznal grofa Pariškega dedičem svojih pravic do francoskega prestola.

Dopisi.

Iz Šmarija pri Jelšah, 12. julija. [Izv. dop.] Smelo moremo reči, da Šmarije ni najmanjši trg v Avstriji, ker videlo je svojaga najvišjega poglavarja: presvitlega cesarja! — Nesem v stanu popisati radosti in veselja in svetega strahu, ki je vladal mej ljudstvom, ko je godba začela svirati cesarsko himno v znamenje, da se cesarsko Veličanstvo bliža. Ljudstvo je obstalo, kakor bi okamenelo; obrazi vseh navzočih so bili spremenjeni in v očesu marsikaterega se je pokazala solzica srčne radosti. Zdelo si mi je, da me od vseh stranij obdajajo svetli angelski obrazi in da pričakujemo kralja nebes. — Rečem vam, videl sem že lepe oči, a takih očes, kakor v dan prihoda presvitlega cesarja, nesem videl v mojem življenji! Je li oko zrcalo duše? Da, je! — Gromoviti živio me je zdramil in še le sedaj sem verjel, da naš premilostljivi cesar k nam pride, ko sem Ga videl pred seboj stati! Po zunanjosti zdi se mi najlepša moška postava; Njegovo milo oko, Njegova v prijazni posmeh držeča se ustna, Njegova uljudnost očara vsacega. Mi smo presrečni, ker skazala se nam je največja posvetna čast in 11. dan julija 1883 je bil naj lepši slehernega prebivalca našega okraja. — Ali vam naj še slikam čute tistih, katere je presvitli cesar nagovoriti blagovolil? Ni mogoče! — Naj le omenim, da je ljudstvo ob cestah stoječe v ponižnosti poklekalo, ko se mu je bližal cesarjev voz.

Ko je cesar v Šmariji iz voza stopil, predstavljal Mu je namestnik Kübeck deputacije in sicer: občinski odbor Šmarijski, c. kr. uradnike, okrajni zastop z odborniki občin Šmarijskega okraja, duhovnike, učitelje, požarno brambo in veterane. Pozdravljen je bil cesar od župana g. Lorgerja v imenu Šmarijskega trga v nemškem, in od g. Anderluha v imeuu Šmarijskega okraja v slovenskem jeziku.

Pred odhodom se je cesar za sprejem s prijaznimi besedami zahvalil. Na Haljarjevem bregu mej Šmarijem in sv. Vidom, od koder je lep razgled proti Šmariji, Boču in na Hrvatsko, zaukazal je vozniku ustaviti, da si je pogledal okolico. Pri sv. Vidu je nagovoril g. župnika.

Da je imelo Šmarije tako okusno dekoracijo, zato se moramo v prvej vrsti zahvaliti odboru, katerega sta okr. zastop in občina trg Šmarije v ta namen volila, potem hišnim posestnikom in sploh vsem prebivalcem našega trga. Omenjeni komité je postavil v Šmariji paviljon za cesarja, dva okusno izdelana slavoloka, od katerih je bil jeden na meji Rogaškega in Šmarijskega okraja, drugi pa pred Šmarijem postavljen. Prvi je imel napis: „Hišo Habsburg Bog ohrani!“ drugi pa: „Slava Fran Josipu I.!“ Tudi okolica Šmarijska je postavila slavolok s slovenskim napisom, katerega pa nesem videl.

Ljudstvo je ob cestah stavilo obeljene smreke, ter jih venčalo in kinčalo s slovenskimi napisi in slovenskimi banderami. V Šmariji je ob cesti stala zastava pri zastavi in iz streh je vihralo premnogo cesarskih in avstrijskih, pa tudi nekaj štajerskih bander; slovenskih ni bilo, ker jih je okrajno glavarstvo prepovedalo razobesiti. Bele deklice so po tukajšnej narodnej navadi imele svojo obleko z rudečimi in modrimi trakovi kinčana. Hiše in ceste so bile vse v zelenji in cvetji. Zelo okusno okrašena so bila poslopja in vrtovi veleposestnika g. Skaze. Na cesti pred svojo hišo je postavil na iz kamena zidani podstavi dve z zelenjem oviti piramidi s štajerskim grbom. Na jednej je bilo letno število 1283, na drugej pa 1883. Na vrteh in med njegovimi hišami so pa stali velkanski drogi z do tal visečimi zastavami.

Vsa hvala gre tudi ljudstvu, ki je stalo ob robu ceste, kakor bi bilo pribito; ne jedna oseba ni stopila na cesto, dokler se cesar ni odpeljal. Red je bil res izvrsten!

Po odhodu presvitlega cesarja je bila slavnostna maša, potem šolska veselica, zvečer bakljada, umetalni ogenj, svečava in konečno plesni venček. Udeležba plesnega venčka je bila slaba, ker vsakdo se je zadovoljil sam s seboj in s premišljevanjem sijajnosti h koncu gredočega dneva.

Da bi nam še mnogo let vladal naš premili cesar!

Iz Kostanjevice 12. julija. [Izv. dop.] (Slavnost Habsburške 600letnice.) Ker se ne primeri kmalu, da bi bilo od našega kraja kaj veselega pisati, ne smem zamuditi zdaj, ko se mi je za dopis bolj vesele in zanimljive tvarine nabralo, „Slov. Narodu“ sporočati.

Kakor po vsej Kranjski, smo tudi Kostanjevčani kolikor mogoče slovesno obhajali preimenitno šeststoletnico. Slovesnost je pričela šolska mladina že 8. julija popoludan po službi božji. Krajni šolski svet in razni dobrotniki meščanskega in uradniškega stanu so toliko darovali, da je bilo moč 142 otrok dobro pogostiti s pečenko, kruhom in vinom. V prijetnem hrastovem logu, na holmcu z lepim razgledom je gospod župan A. Štravs napravil za otroke in goste potrebne mize in klopi, ter je šel šolskemu vodstvu v vsem na roke; tudi se ni bal v svoj lastni žep poseči, ko je bilo treba.

Raz dveh hrastov ste vihrali dve veliki zastavi, cesarska in narodna, ter ste Kostanjevčanom kazali, da danes je tu kraj veselja; pokanje topičev pa je ljudstvo vabilo udeležiti se šolske veselice. Kmalu se je zbralo več odličnih gostov iz Kostanjevice, mej njimi so bili posebno gospodje uradniki v precejšnjem številu. — Ko se je otrokom kratko razložil pomen slavnosti, se je nazdravilo presvitlemu cesarju; vsi pričujoči so zdravici odgovorili s trikratnim „živio cesar!“ Sledile so potem primerne deklamacije in petje. Vse je navdajala splošna radost.

Vsa veselica je trajala nad 4 ure. Otroci, posebno revni, si bodo pa te vesele ure gotovo dobro zapomnili. Jednako veseli, ko šolarji, so bili tudi gg. gostje, in marsikdo je izrekel željo, da bi se jednake veselice še rad udeležil. Hvalo torej vsem dobrotnikom, osobito pa gospodu županu, g. Al. Gaču in g. Francetu Bučarju, ki so vsak po svoje pomagali, da je bilo mogoče pogostiti in razveseliti toliko otrok.

Ker se je mnogo Kostanjevčanov v Ljubljano odpravljalo, in so se nekateri bali, da bi se pri nameravani razsvitljavi 11. julija kaka nesreča ne prigodila, ko jih doma ne bo, smo Kostanjevico že 8. julija razsvetlili, pa kljubu temu vender le tudi 11., in to še bolj ko v nedeljo.

Dne 10. julija je bila blagoslovljena zastava uniformirane meščanske garde. Kuma je je bila gospa Eliz. Gačova, soproga gardinega stotnika. Ko je bila zastava blagoslovljena, nagovoril je gospod župnik gardiste, razložil na kratko pomen blagoslovljenja zastave, ter jo izročil g. stotniku; ta pa jo je izročil gardi, katero je prav dobro slovenski nagovoril.

Znabiti se bo kdo čudil, da poudarjam, da je gospod stotnik gardo slovenski nagovoril, mislé: kako pa hoče govoriti z ljudmi, katerih večina le slovenski ume. Res je to, ali do zdaj to pri nas ni bilo v navadi, za to me pa veseli, da se je začelo tudi tu vse na bolje obračati. Tudi tega ni bilo do zdaj videti, da bi po tolikih hišah vihrale narodne zastave, zdaj pa vidimo na mnogih hišah poleg cesarskih zastav vihrati tudi našo trobojnico. Ni li to veselo znamenje, da se je v Kostanjevico povrnil zopet ljubi mir, ter bo konec narodnega prepira? To mora gotovo vsacega, kdor svoj narod ljubi, presrčno veseliti. Če je kje sloge treba, treba jo je pri nas, ker nas je malo in se težko pogreša vsake še tako majhene moči, ki bi po svoje lahko koristila narodu.

Popoludan okolu 4. ure prišla je v Kostanjevico Novomeška garda z godbo. Ustavili so se pred šolo v prijetni senci malega drevoreda, kjer so bili od Kostanjevičanov prijazno sprejeti in okrepčani z jedjo in pijačo.

Da nas je Novomeška garda s svojo godbo razveselila, mi ni treba praviti, posebno dobro je došla plesa željnim gospodičinam. Kljubu vročini in trudu Novomeščanov se je vender po travi malo poplesalo, da je bilo veselje popolnem. Le jedna pritožba je bila, to je, da so Novomeščanje prehitro odrinili proti Krškemu.

11. julija je bilo ob 2. uri zjutraj po Kostanjevici že vse na nogah, ker so se domači stražniki odpravljali za odhod proti Krškemu. Ali podoba je bila, da jim hoče nebo potovanje zaprečiti, bliskalo in grmelo je, da je bilo človeka v hiši groza. Po 3. uri pa se je razvedrilo, in vse je hitelo odpravljati se od doma.

Ob 8. uri smo imeli slovesno sv. mašo, pri katerej je bila šolska mladina in c. kr. uradništvo in mnogo pobožnega ljudstva. Po sv. maši smo šli v šolo, kjer se je imela dokončati šolska slavnost. Tudi te slovesnosti so se udeležili gosp. predsednik krajnega šolskega sveta, gg. c. kr. uradniki in več meščanov. Po obširnem nagovoru in razlaganji pomena te slavnosti od šolskega vodstva so otroci zapeli primerne pesnice ter so lepo deklamovali. Potem je vsak dobil knjižico „Habsburški rod“. Po odpeti cesarski pesni se je vesela mladina razšla. Šolska soba, v kateri se je slovesnost vršila, je bila prav okusno z venci in zastavami okinčana.

Naj gospodom šolskim dobrotnikom in dobrotnicam še jedenkrat izrečem toplo hvalo ne le za darove, s katerimi so šolskemu vodstvu pribiteli na pomoč, da je bilo mogoče vse otroke razveseliti, ampak tudi zato, da so se šolskih slavnostij osebno udeležili. Jednako zahvalo moram izreči tudi gdč. J. Malec za njeno skrb in požrtvovalnost za veselje šolske mladine.

Zvečer 11. julija je bila pa Kostanjevica zopet in to veliko lepše razsvitljena kakor v nedeljo; po gorah pa so goreli lepi kresovi. Da tudi topiči neso počivali, se ume.

Tudi bližnji sv. Križ ni hotel zaostati, ter je z razsvetljavo hiš pokazal, da tudi tu plamtijo srca vseh za preljubljenega vladarja. Razsvetljava je bila prav lepa, posebno lep se mi je zdel razsvitljeni zvonik farne cerkve. — Želeti bi bilo, da bi se lepa vzajemnost, ki se je te dni pri nas pokazala, ne rušila več, ampak se utrdila in nadalje razvijala v korist celi občini, kakor tudi v korist in slavo domovini!

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) je županu g. Grasselliju večkrat izrazil Svojo Najvišjo zadovoljnost o prekrasnem sprejemu, katerega Mu je napravila Ljubljana. On se je pa tudi prav živo zanimal za Ljubljanske mestne zadeve. V „cerclu“ po dvornem obedu dné 14. t. m. izrazil se je namreč proti mestnemu odborniku g. Hribarju, da se je prav mnogo storilo za olepšavo mesta, in ko Mu je le-ta omenil, da mestni zastop ne more toliko storiti, kolikor bi želel, ker mu ne dopuščajo denarna sredstva, ki so mu za to na razpolaganje; vprašal je, če se v budget vsako leto postavljajo v ta namen gotovi zneski, če ima mesto kak načrt za razširjevanje mesta, od kedaj je ta načrt in, ali se pri dovoljevanji novih stavb ravna vedno po njem? Potem je vprašal, kake so zdravstvene razmere mesta; in

ko Mu je odgovoril, da ne povsem zadovoljive in da se v zboljšanje njihovo mestni zastop bavi z vprašanjem o napravi vodovoda, vprašal je: kakošna je sedanja pitna voda, od kod bi se event. vzela voda za vodovod, kako bi se v mesto napeljala, kje bi se napravil reservoir, bi li ne bilo mogoče v bližini mesta dobiti zadosti močnih studencev v primernej višini, da bi imela voda naraven strmec in koliko bi utegnil stati vodovod?

— (Pri ljudski veselici) rekel je cesar na plesnem odru k g. Dreniku: „Die Nationaltrachten sind so schön; es wäre schade, wenn sie ganz aufhörten. Die Goldhaube soll schon seltener sein; die weissen Kopftücher halten sich besser.“ Na to opomnil je g. Drenik: „Cesarost! Bele peče bodo se ohranile, zopet so se priljubile, mi agitujemo za nje.“ Na to cesar: „Das ist recht!“

— (Satisfakcijo) terjat sta prišla danes popoludne dva gg. reservna častnika zaradi naše notice o mladem gosp. Bürgerji in njega obnašanji pri ljudskej veselici. Naš odgovorni urednik dal jima je odlok, naj si iščeta zadostitve pri sodniji.

— (Ugovorna obravnava) uredništva „Slov. Naroda“ zaradi zadnje konfiskacije („K volitvam v Istri in na Goriškem“) je 19. t. m. dopoludne ob 9. uri pri tukajšnji c. kr. deželni sodniji.

— (Nezgoda.) Pri ljudskej veselici razvneli so se tudi otroci znanega zagrizenega nemčurja in odvetnika Ljubljanskega ter klicali na ves glas: Živio, živio! Očeta in mater, čuvših ta otročji pojav, polotilo se je jednako čuvstvo kakor koklje, ko vidi po njej izvaljene račice spuščati se v vodo. Za kazen imeli so otroci celi dan „Hausarrest“, posli pa hude dneve, kajti nad slednjimi razlil se je najbolj nabrani nemčurski žolč.

— (Dunajski časnikarji) neso za svojega bivanja v Ljubljani prav nič pridobili na našem spoštovanji, temveč opravičili davno prepričanje, da so nepoboljšljivi lažniki, in da lažejo prav neumno. Ni se nam vredno zdelo zanikavati vest o narodnih zastavah na cesarskem paviljonu, katerih nihče snemati ni mogel, ker jih v obče nikdar gori ni bilo, in o raznih izmišljenih izrekih cesarja, a danes moramo vender v ožigosanje teh gospodov povedati, kako lahkomiselno pišejo. Včerajšnja „N. Fr. Presse“ piše namreč, da se je včeraj cesar poslovil od mestnega zastopa Ljubljanskega na kolodvoru in potem s posebnim dvornim vlakom po železnici peljal v Kamnik, iz Kamnika pa zopet po železnici v Kranj. Kamnik, z njim pa tudi vsi mi do danes nesmo znali, da se more tja po železnici, a židovska glava vse to ve, zato smo mi podredjeno pleme.

— (Nekatere gg. dopisnike) prosimo, naj malo potrpé, ker je zdaj prvi in glavni predmet potovanje cesarjevo.

— (Pri Brežicah) uprli so se, kakor poroča „Tagespost“, kmetje v Curnovci in na Gorenjej Pohanci proti komisiji, ki je postavljena proti trtnej uši. Komisija hotela je z delavci v letos prav lepo obetajoče vinograde, uničevat trsno uš. Ker bi se pri tem uničilo tudi grozdje, vinogradnika jedini up in pomoček za razna plačila, nabralo se je kmetov par stotin in zabranili so uhod. Tudi ko se vrne komisija s 6 žandarji, neso se kmetje udali in žandarjev jeden ustreli in na hip pade jeden kmetov mrtev na tla. Druge napali so žandarji z bajoneti in več kmetov je ranjenih. Ta dogodek je globoko obžalovati, to temveč, ker se z dobrim vedno več opravi nego s kruto silo. Prav radovedni smo, na koga pade odgovornost za to bitko pri Brežicah.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Lesce 17. julija. Že ob 4. uri zjutraj se je odpravilo cesarjevo spremstvo iz Bleda v Lesce. Cesar se je odpeljal ob $4^1/_4$. uri in v Lesce prišel ob $4^3/_4$. Tukaj so Ga pričakovali gg. deželni glavar grof Thurn in deželni odborniki dr. Vošnjak, Murnik, Detelja in Dežman. Cesar iz voza stopivši gre naravnost k deželnemu glavarju, kateri se v imenu kranjske dežele zahvaljuje cesarju za visoko čast obiskovanja dežele in Ga prosi, naj ohrani Kranjsko v milostnem spominu. Cesar na to odgovori: **„Jaz ponavljam Svojo najtoplejšo zahvalo za presrčni sprejem na Kranjskem. V resnici Me je veselilo, da sem se mogel udeležiti te krasne patrijotične slavnosti, katere se bodem najprijetneje spominjal. Jaz želim, da bi Mi bilo mogoče, Kranjsko deželo spet kmalu obiskati.“** Potem se cesar zahvaljuje gg. odbornikom, da so se potrudili v Lesce in stopi v cesarski salonski voz. Ko iz okna vidi, da stojé pred vozom vsi gospodje odkriti, stopi na peron in prosi, naj se vsi pokrijejo, ker je hladno. Navdušeni živio-klici zadone, ko se začne vlak naprej pomikati in odpelje iz dežele preljubljenega vladarja. G. deželni predsednik baron Winkler spremlja cesarja do Trbiža.

Loterijne srečke 14. julija.

Na Dunaji:	2,	32,	5,	53,	33.
V Gradci:	75,	65,	64,	39,	23.

Tujci:

16. julija.

Pri **Slonu**: Pfefferer iz Inomosta. — Toms z Dunaja. — Golob iz Šoštonja. — Oberoföl iz Kočevja. — Kargl z Dunaja. — Regler iz Tržiča.

Dunajska borza

dné 17. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	75	kr.
Srebrna renta	79 „	65	„
Zlata renta	99 „	15	„
5% marcna renta	93 „	45	„
Akcije narodne banke	839 „	—	„
Kreditne akcije	294 „	75	„
London	120 „	05	„
Srebro	— „	—	„
Napol.	9 „	50	„
C. kr. cekini	5 „	65	„
Nemške marke	58 „	50	„
4% državne srečke iz l. 1854 250 gld.	119 „	25	„
Državne srečke iz l. 1864. 100 „	168 „	25	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99 „	10	„
Ogrska zlata renta 6%	120 „	—	„
„ „ „ 4%	88 „	65	„
„ papirna renta 5%	87 „	10	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „	—	„
Dunava reg. srečke 5% 100 gld.	114 „	75	„
Zemlj. obč. avstr. $4^1/_2$% zlati zast. listi	118 „	—	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	— „	—	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „	—	„
Kreditne srečke	100 gld.	171 „	50 „
Rudolfove srečke	10 „	20 „	— „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	107 „	75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.		224 „	— „

Zahvala.

Visokočastiti gospod Primož Jan, župnik na Robu, daroval je tukajšnjej šolskej mladini 50 iztisov J. Tomšič-eve knjižice „Habsburški rod“, za kar se v imenu obdarovane mladine najtoplejša zahvala izreka. (478)

Krajni šolski svet na Robu,
dné 11. julija 1883.

Miha Vdovič, predsednik. Janez Vrezec, učitelj.

Lepa prodajalnica

tik cerkve v **Rečiškem trgu** (v Zgornji Savinjski dolini) se koncem tekočega leta **v najem odda.** — Več pove

Janez Smodiš,
posestnik na Rečici, pošta Mozirje.
(479—1)

Razpis službe glasbenega učitelja.

„Glasbena Matica“ v Ljubljani oddaja službo učitelja na društveni glasbeni šoli proti letni plači 500 gld. Prosilci imajo izkazati se: a) da so zmožni poučevati na goslih do popolnosti in b) na klavirji, kolikor treba za spremljevanje, c) morajo zavezati se, da se v kratkem času priučé slovenščine kot učnega jezika, ako ga neso zmožni.

Oni, ki so vešči kakega slovanskega jezika ter so sposobni poučevati tudi v petji, imajo prednost.

S potrebnimi dokazi podprte prošnje naj se uložé pri odboru „Glasbene Matice“ v Ljubljani **do dné 10. avgusta t. l.**

V Ljubljani, dné 7. julija 1883.

Za odbor „Glasbene Matice“:

Zobozdravnik
MED. Dr. TANZER,

c. kr. vseučiliški docent v Gradci,

naznanja, da bode od **16.** do **zadnjega julija t. l.** v **Ljubljani, „hôtel Elefant“** izvrševal svojo

zobozdravniško in zobotehnično prakso,

ter bode imel na razpolaganje svoje c. kr. privilegirane preparate za zobe. (476—1)

Hiša

z gospodarskim poslopjem, v sredini mesta **Krškega** stoječa, jednonadstropna, v popolnem dobrem stanu, pripravna za katerokoli podjetje, se pod jako ugodnimi pogoji **takoj proda.**

K tej hiši spada tudi nekaj zemljišča, ki se ali s hišo vred ali pa posebej proda.

Natančneje o tem zvé se v Krškem v občinskem uradu, kamor naj se tudi zadevna pi[illegible]na vprašanja pošljejo. (480—1)

Vožni red c. kr. priv. južne železnice

od 1. junija 1883 naprej.

Z Dunaja v Trst.

Postaje		Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak		Mešani vlak	Osobni vlak
Dunaj	Odhod	6·45 zvečer	7·— zjutraj	9·— zvečer	1·30 popol.	—	—
Mürzzuschlag	„	10· 2 „	10·27 „	2·10 po noči	5·27 „	5.45 zjutraj	—
Gradec	„	11·59 po noči	12·58 popol.	6·10 zjutraj	9·30 zvečer	10·40 dopol.	—
Maribor	„	1·19 „	2·23 „	8·20 „	11·41 po noči	2·28 popol.	—
Celje	„	2·43 „	3·51 „	10·29 dopol.	1·50 „	5·35 „	6·— zjutraj
Laški Trg	„	—	4· 8 „	10·46 „	2· 6 „	5·58 „	6·22 „
Rimske Toplice	„	—	4·20 „	10·58 „	2·17 „	6·15 zvečer	6·37 „
Zidani Most	„	3·25 zjutraj	4·43 „	11·35 „	2·43 „	6·47 „	6·58 „
Ljubljana	Prihod	4·42 „	6· 6 zvečer	1·19 popol.	4·27 „	9·25 „	9·21 zj. Prih.
	Odhod	4·45 „	6·11 „	1·28 „	5·45 zjutraj	9·55 „	—
Postójina	„	6· 3 „	7·51 „	3·36 „	7·52 „	1·31 po noči	—
Nabrežina	„	7·44 „	9·34 „	5·48 „	10· 4 dopol.	5·14 zjutraj	—
Trst	Prihod	8·10 „	10·— „	6·23 zvečer	10·38 „	6· 3 „	—

Iz Trsta na Dunaj.

Postaje		Jaderni vlak	Brzovlak	Poštni vlak		Mešani vlak	Osobni vlak
Trst	Odhod	8·— zvečer	6·40 zjutraj	10· 5 dopol.	6·— zvečer	8·15 zvečer	—
Nabrežina	„	8·42 „	7·14 „	10·55 „	6·47 „	9·44 „	—
Postójina	„	10·13 „	9·11 dopol.	1·42 popol.	9·22 „	1·53 po noči	—
Ljubljana	Prihod	11·25 po noči	10·38 „	3·31 „	11·10 „	4·55 „	—
	Odhod	11·28 „	10·43 „	3·39 „	12·10 po noči	5·25 zjutraj	5·45 popol.
Zidani Most	„	12·47 „	12·34 popol.	5·31 „	2·25 „	8·15 „	8·11 zvečer
Rimske Toplice	„	—	12·47 „	5·43 „	2·39 „	8·33 „	8·28 „
Laški Trg	„	—	12·59 „	5·54 „	2·52 „	8·50 „	8·43 „
Celje	„	1·28 po noči	1·17 „	6·14 zvečer	3·15 „	9·19 dopol.	9· 4 zv. Prih.
Maribor	„	2·55 „	2·47 „	8·30 „	5·55 zjutraj	12·52 popol.	—
Gradec	„	4·22 zjutraj	4·24 „	10·58 „	8·20 „	4·35 „	—
Mürzzuschlag	„	6·30 „	6·52 zvečer	2·15 po noči	11·46 dopol.	9·30 zv. Prih.	—
Dunaj	Prihod	9·40 dopol.	10·— „	6·30 zjutraj	4· 3 popol.	—	—

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič. Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.